

[לתמצית פסק הדין](#)

בד"א 21/16

בד"א 31/16

בבית הדין הארצי של לשכת עורכי הדין

ערערת בבד"א 21/16 ועדת האתיקה של לשכת עורכי הדין מחוז תל אביב מרכז

ערער בבד"א 31/16 יוסף ליכטנשטיין, עו"ד

-נגד-

המשיב בבד"א 21/16 יוסף ליכטנשטיין, עו"ד

המשיבה בבד"א 31/16 ועדת האתיקה של לשכת עורכי הדין מחוז תל אביב מרכז

פסק דין

משיב בבד"א 21/16 והמערער בבד"א 31/16 (להלן-"המשיב"), הורשע פה אחד בבית הדין קמא ([בד"מ 90/12](#)) בעבירה של מעשים הפוגעים בכבוד המקצוע עריכת הדין, עפ"י סעיפים 53 ו-61 (1) [לחוק לשכת עורכי-הדין](#) תשכ"א-1961 (להלן-"החוק"), עבירה של התנהגות שאינה הולמת את מקצוע עריכת הדין, עפ"י סעיף 61 (3) לחוק, עבירה על אי מתן עזרה לבית המשפט לעשות משפט עפ"י סעיף 54 ו-61 (1) לחוק ועבירה של הפרעה לבית המשפט לעשות משפט על פי כלל 2 [לכללי לשכת עורכי הדין \(אתיקה מקצועית\)](#) התשמ"ו 1986 וסעיפים 54, 64 (1) ו-62 (2) לחוק.

גובדות המקרה:

המשיב ייצג את אשת המתלונן בתביעת מזונות בבית המשפט למשפחה בירושלים. לאישה נפסקו ביום 13.11.97 מזונות בסך של 1,900 ₪ לחודש.

יום 22.10.00, פתח המשיב כנגד המתלונן תיק הוצל"פ, מספר 01-00602-003 על מנת לגבות את המזונות.

מתלונן הגיש בקשה להקטנת המזונות לבית המשפט, וביום 17.5.01 (בהליך שבו ייצג המשיב את האישה), הוקטנו המזונות לסך של 1,300 ₪ לחודש.

המשיב לא יידע את ההוצל"פ בדבר הקטנת הסכום הפסוק החדש, למרות שידע על כך שכן היה שותף להליך המשפטי בו הוקטן סכום המזונות ל-1,300 ₪.

ד. שנת 2009 לא פעל המשיב בתיק ההוצל"פ. ביום 11.6.09, עמד סך החיוב החודשי בהוצל"פ על סך של 2,493 ₪.

אותה שנה "שיפעל" המשיב את תיק ההוצל"פ מבלי לעדכן את תיק ההוצל"פ בדבר הקטנת חיוב המזונות (השפעול התבקש על פי החיוב המקורי). המתלונן טען טענת "פרעתי" וביום 9.11.11 קיבלה כב' הרשמת ורדה שורץ את טענות המתלונן, הן מהטעם שהתיק לא עודכן בדבר ההפחתה והן מהטעם ששוכנעה שחוב המזונות שולם במשך השנים לאישה ע"י המתלונן ובאמצעות המוסד לביטוח לאומי. בסופו של יום, על פי ההחלטה אופס החוב ובוטלו כל ההליכים כנגד המתלונן.

ל' יסוד עובדות אלו, הגישה המערערת בבד"א 21/16 והמשיבה בבד"א 31/16 (להלן-"המערערת") קובלנה כנגד המשיב, כאשר עיקר הטענה נגד המשיב הייתה על כך שהמשיב, הפר את חובתו ליידע את תיק ההוצל"פ בדבר הקטנת החיוב ובכך שהמשיך בהליכי הגביה בתיק שלא על פי הסכום המוקטן על פי ההחלטה מיום 17.5.01.

משיב הורשע כאמור ברישא לפסק דין זה. על המשיב נגזר עונש "נזיפה" ותשלום הוצאות ללכה בסך של 500 ₪.

הערעורים שלפנינו

המערערת הגישה ערעור (בד"א 21/16) על קולת העונש. בסעיף 19 להודעת הערעור, ביקשה המערערת להחמיר בעונשו של המשיב ולהשית על המשיב "עונש ההולם את מעשיו בנסיבות שתוארו". המערערת לא פירטה ולא נימקה בכתב הערעור מהו אותו "עונש הולם" לו היא עותרת. המערערת לא הציגה בפני בית הדין, למרות שנדרשה מהו רף הענישה המקובל בהרשעה דנן. המערערת אף לא טרחה להגיש עיקרי טיעון טרם הדיון כמחויב על פי הדין ותרצה מחדל זה ב"טעות משרדית". בית הדין התרשם, כי ב"כ המערערת הגיעה לדיון לא רק בלי עיקרי טיעון, אלא גם לא הייתה מוכנה לדיון ולא ידעה לענות לשאלות בית הדין, מחדל שהאריך את הדיון שלא לצורך והצריך בקשת תגובה נוספת מטעם המערערת, בה הואילה המערערת, בין היתר לפרט את רף הענישה הנדרש על ידה " 8 חודשי השהיה בפועל ל-24 חודשים ושנה על תנאי ל-36 חודשים, הוצאות בסך 5,000 ₪" (השגיאה במקור). אין לנו אלא להלין על מחדלים אלו.

המשיב הגיש ערעור (בד"א 31/16) על הכרעת הדין ועצם הרשעתו וכן על גזר הדין.

במסגרת ההליך, בקשו הצדדים לצרף ראיות חדשות בשלב הערעור. את בקשת המשיב דחינו במהלך הדיון, ואת מהטעם שבקשתו זו אצלנו הייתה בקשה לצרף מסמכים שלישית לאחר ששתי בקשותיו הקודמות, נדחו ע"י בית הדין קמא. התערבות ערכאת הערעור בעניינים אלו על פי ההלכה הפסוקה הינה מצומצמת מאוד בנסיבות מיוחדות בלבד. ראה לעניין זה: [רע"א 9114/16](#) משה טיסונה נגד אבי כהן (פורסם בנבו) שם בעמ' 8 קובע כב' השופט דנציגר: "ההחלטה אם להתיר הבאתן של ראיות נוספות היא החלטה אשר ככלל, מסורה לשיקול דעתה הרחב של הערכאה הדיונית. נטייתה של ערכאת הערעור להתערב בהחלטה בעניין זה תהיה מצומצמת, ותישמר למקרים חריגים שבהם ההחלטה בלתי סבירה על פניה, מנוגדת לדיון או גורמת עיוות דין לאחד הצדדים [ע"א 579/90 רוזין נ' בן-נון, פ"ד מו(3) 738, 743 (1992) (להלן: עניין רוזין); רע"א 2948/15 חוסין נ' רשות הפיתוח ע"י מינהל מקרקעין ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 12 והאסמכתאות הנזכרות שם (1.7.2015); רע"א 4579/15 כהן נ' אורון, [פורסם בנבו] פסקה 8 (5.8.2015)]." דחיית בקשת המשיב לצרף המסמכים ע"י בית משפט קמא אף מקבלת משנה תוקף, לאחר שעיינו במסמכים שצירפם התבקש והגענו למסקנה שמסמכים אלו לא קשורים לביורר הקובלנה אלא להליך שהתקיים בפני כב' הרשמת בהוצאה לפועל ואין מחלוקת שבית הדין המשמעת על שתי ערכאותיו, אינו יושב כערכאת ערעור על ראש הוצאה לפועל.

גם בקשתה של המערערת לצרף מסמכים ל אחרי שמיעת הערעור נדחית. לא קיבלנו כל הסבר מב"כ המערערת מדוע אותם מסמכים לא הוגשו בבית הדין קמא או למצער, מדוע לא היה ניסיון להגישם במהלך הדיון

דיין

הפכנו והפכנו בערעור המשיב על הכרעת הדין והחלטנו לדחות ערעור זה.

המשיב הודה בפה מלא, כי לא עדכן את תיק ההוצל"פ. כבר בתשובתו לתלונה (ראה ת/6) הודה "אכן ההסכם בתוקף פס"ד להקטנת המזונות בהסכמה מיום 17.5.01 לא עודכן בתיק ההוצל"פ...". בדיון בבית משפט קמא בעמ' 63 לפרוטוקול שורה 15 נשאל המשיב האם היה צריך להגיש בקשה להקטנה, השיב הנאשם "היה מקום שאני אגיש. מה זה ברור..". ובעמ' 71 שורה 1 "נכון שהייתי צריך להקטין...". ובעמ' 72 שורה 16 "... אז אני לא עדכנתי את הסכום ולא פעלתי..". ושהקשה עליו אב בית הדין " ... שאתה לא הקטנת כי לא ידעת שקיימת חובה להקטין, זה מה שאמרת נכון?" השיב " .. שיוכיח שיש חובה...בשביל זה אני כבר לא רוצה כל כך להיות עורך דין...". ובעמ' 75 שורה 22: "...אני הייתי לא בסדר? בסדר. לא מספיק דייקתי..".

ם בדיון שנערך בפנינו, הודה המשיב בעובדה זו, בעמ' 14 לפרוטוקול נשאל המשיב ע"י אב בית הדין: "... אתה חושב שזה בסדר לפתוח תיק ולא לעדכן את ה-, להקטין את החוב ואח"כ לשלוח חזרה על החוב הגבוה? זה בסדר?...". תשובתו הייתה: " זה לא היה בסדר".

אין גם מחלוקת על פי חומר הראיות, כי המשיב שיפעל את התיק ב-2009 ללא עדכון סכום החוב, אין מחלוקת שנשלחה אזהרה, והוגשה בקשה מטעם המתלונן בטענת "פרעתי" ואף הוטל עיקול (למרות שבדיון לפנינו זכחיש המשיב נמרצות כי הטיל עיקול על נכסי המתלונן ראה עמ' 7 שורה 22 לפרוטוקול והודה בהטלתו בתגובה לתגובת ב"כ המערערת מיום 19.2.17).

המשיב מקל ראש במעשיו אלו וטוען כי מדובר ב"עבירה טכנית". אנו לא מסכימים אתו. מקובלת עלינו בעניין זה הכרעת הדין על נימוקיה מטעם שלושת חברי המותב. אכן המשיב פעל באופן שאינו משתמע לשתי פנים במחדליו, הטעה את בית המשפט. החובה שלא להטעות את בית המשפט, הינה חובה בסיסית מאבני היסוד בהתנהגות של עורך הדין. המשיב הפר את הקבוע בכללים 34 ו-54 לכללי האתיקה. לא שמר על כבוד המקצוע פגע בכבוד המקצוע בניגוד לקבוע בסעיף 53 לחוק, הפריע בהתנהגותו לבית המשפט לעשות את מלאכתו (כלל 2) ולא פעל במסירות ובנאמנות כלפי בית המשפט במעשיו. כאמור, ערעור המשיב על הכרעת הדין נדחה.

ובאשר לערעורים על גזר הדין, סבורים אנו, כי בית הדין קמא, הקל בעונשו של המשיב ביחס סעיפי ההרשעה בהם הוא הורשע.

אנו דוחים את ערעור המשיב על גזר הדין.

אנחנו מקבלים את ערעור המערערת על קולת העונש וגוזרים על המשיב במקום עונש של "נזיפה", עונש של שהייה של 3 חודשים על תנאי למשך 24 חודשים, מלעסוק במקצוע עריכת הדין, אם יעבור בתקופה זו, עבירה זאחת העבירות בהן הורשע בתיק זה. בגין מצבו הכלכלי של המשיב כמתואר בגזר הדין, החיוב בהוצאות הלשכה שנקבע ע"י בית הדין קמא, לא יוגדל ויישאר על כנו.

ניתן ביום 19.4.17

תמצית פסק הדין:

תגיות: התנהגות שאינה הולמת של עורך דין | יחסי עורך דין ובית המשפט | שמירת כבוד המקצוע עריכת דין

בית הדין המשמעתי הארצי דחה את ערעור המשיב על גזר דינו וקיבל את ערעור המערערת על קולת העונש, וגזר על המשיב במקום עונש של "נזיפה", עונש של השעיה של 3 חודשים על תנאי למשך 24 חודשים מלעסוק במקצוע עריכת הדין וזאת לאחר שהמשיב הורשע בבית הדין קמא במעשים הפוגעים בכבוד מקצוע עריכת הדין, התנהגות שאינה הולמת את מקצוע עריכת הדין, אי מתן עזרה לבית המשפט לעשות משפט ועבירה של הפרעה לבית המשפט לעשות משפט.